

כדורגל

עיסקת חליפין

קרע רציני בין אגודות מכבי בארץ, נמנע השבוע ברגע האחרון ממש. הוא עמד להתחולל כאשר פורסם בעתונים כי יצחק שני איר ושייץ גלור, שחקני מכבי תל-אביב, יחזקו את קבוצת הפועל חיפה במשחק נגד סנדרלאנד.

סנדרלאנד עמדה לעזוב את הארץ לשם משחק בודד בתורכיה, אולם ברגע האחרון התחרטו התורכים על קשריהם הספורטיביים עם ישראל, סרבו לקבל ממנה את סנדרלאנד, מפניו יציאת קבוצת כדורסל תורכית לכינוס הפועל. משום כך היה על סנדרלאנד לערוך משחק נוסף בארץ, לשם כיסוי הוצאות הבאתה.

צירופם של שחקני מכבי תל-אביב להפועל חיפה עורר סערה בין עסקני מכבי המקורית. "מה זה?" טענו הם, "למכבי סרבתם להשאיל שחקנים ולהפועל נתחם!"

חשבון ארוך היו למנהלי האגודה תל-אביבית סיבות משכנעות לעיסקה זו. בין השאר: חשבון ארוך עם מכבי חיפה, שסרבה להשאיל לאחותה את שחקניה

הפעם עמדה השלפוחית להתפוצץ. ברגע האחרון ממש הציל זלמן קליאוט, הכוס של קבוצת מכבי תל-אביב, את המצב, כשי הודיע כי לא ישתחרר את שחקני מחשש לבריאותם. וכך הפסיד הפועל חיפה, ללא עזרה מתל-אביב, בתוצאות 4:2.

כינוס הפועל

תצוגת הכמות

באורע הספורט המרכזי של השבוע היה ללא ספק, כינוס הפועל. יובל שלושים שנות אגודת ספורט הפועלים נחוג בעשרות הופעות ספורט של סניפי הפועל ובמספר מיפגנים איווריים, בהם הוצגו הישגי הפועל — עם דגש מיוחד על הכמות.

את תצוגת האיכות נתנו עשרות האורחים מחוץ-לארץ, שהשיגו את המקומות הראשונים בכל מקצוע בו השתתפו. כך, למשל, זכו האורחים מבלגיה ומשוויץ בכל המקומות הראשונים באתר ההתעמלות על מכשרי רים, והשאריו באתר המתעמלים הישראליים הרחוק מאחוריהם במספר הנקודות. ההתעמלות אצלכם, היא כמו באירופה של לפני מלחמת העולם השנייה. חיו האורחים את דעתם.

שני שיאים באתלטיקה. גם במירוץ האופניים — שלמרות היותו בלתי ניתן לתצפית מחמת השתרעות הדרך מן עד כארבע עשרות היתה את מסמך הכינוס, — היו בילוי האורחים בסיוע כל הקטעים. אפילו הישראלי הראשון, יצחק בן דוד, הגיע בעקבות המנצחים מאוסטרליה, היה אורח במידה מסוימת: הוא רק שלושה שבועות בארץ. לא חסרה גם תאונה מסורתית במי רץ, כשכבר בקטע השני התהפך המתחרה האנגלי עם אופניו ליד הסיבוב לאשדות יעקב, נפצע והוצא מן התחרות.

יותר משביעירצון היו ההישגים באתלטיקה קלה, בהם הושגו שני שיאים ישראליים חדשים, כשאורי גלין הצליח להטיל את הדיסקוס למרחק 46.14 מטר ואילו יעקב ברוגשטיין רץ 1500 מטר ושיפר את שיאו בשתיים וחצי שניות.

צעידה

הם ילכו בכבישים

לפני עשרות שנים מועטות בלבד, היתה הנסיקה במכונית עניין של טירוף דעת או קוזה ספורטיבית. כיום מסתכלים מאותה נקודה מבט על אלה ההולכים ברגל. גמיעת מרחקים בצעידה רגלית הפכה לנחלתם של חיילים או סתם נלהבים לרעיון אחד. מי משוגע ללכת ברגל כשיש אפשרות לנסוע במכונית?

השבוע התברר כי משוגעים כאלה נמצאים במספר לא מבוטל כלל, גם בין האורחים. כשהכריזה מפקדת הגדודי על מיבצע צעידה לחיילים, שיהיה פתוח גם לאזרחים, קיוו המארגנים להשתתפות של כמה עשרות. אולם בשלב זה, שלושה שבועות לפני תחילת התחרות, כבר הגיע מספר הנרשמים ל-500. מלבד יחידות הצה"ל, שישתתפו במבצע ויצעו במשך ארבעה ימים 40 קילומטר כל יום בחגור מלא ונשק, כשהן מתחרות ביניהן להשגת המקום הראשון המקנה זכות

הכדורגלן המצטיין של החודש האחרון בארץ: יצחק שניאור הוא התחיל בשכונה

עליו העתונים של אותם הימים: "שחקן הטוב ביותר של ביתר הוא יצחק שניאור. הוא מתפתח לאט לאט למגן גדול."

אולם יצחק שניאור עסק גם בהתקפה. כבן למשפחה לאומית, הצטרף לאצ"ל, השתתף בכמה פעולות קרביות כמו שוד הרכבת הבריטית ליד בנימינה או פיצוץ המטוסים הבריטיים בקסטינה. הדבר כלל לא הפריע לו ללבוש, שעות מעטות לאחר הפעולה, את החולצה עם סמל המגורה של קבוצת נורי דה (כינויה של ביתר במחצית) ולשחקן נגד קבוצות אנגליות מהארץ ומי החוץ.

במשך תקופה ארוכה, בה נאסר אחיו ושתיים מתוך שש אחיותיו נכלאו בבית לחם, היה יצחק מבוקש גם הוא על-ידי המשטרה, הסתתר בדירות שונות, נשא תעודות זהות של יצחק אייזנמן. אך כשעלה על גרשי הכדורגל, לא סיער איש שזה אותו שניאור המבוקש.

אותה תקופה הכיר צעירה יפהפיה בעלת עיניים ירוקות מקסימות, בשם חוה.

את נסיונו הבינלאומי קנה שניאור כשצורף בשנת 1947 לנבחרת תל-אביב ושנתיים לאחר מכן, במסע נבחרת צה"ל לאמריקה. היה זה זמן קצר אחרי מלחמת השחרור, בה שירת כטוראי בחטיבת חיל רגלים. הוא נשא את חוה לאשה.

עוסק זה בספורט, הגדול את רוב שעות היום, מפריע כמעט אצל כל שחקן לחיי המשפחה. אבל לא אצל שניאור. "מצאתי אשה המבינה אותי, היא ידעה מה צפוי לה עוד לפני הנשואין." תחילה היתה חוה נוהגת לבקר בכל משחק בו שיחק בעלה. כעבור שנה, נולדה דורותי הבכורה ואחריה באו ישי ראלה (6) ואורית (2), ומובן שיצחק עשה את כל נסיעותיו לבד. פעם, לקחה חוה את הילדות לראות במשחק באינרן. הן ראו את אביהן נופל, פרצו בבכי גדול. מאז לא רצו לראות משחק. רק כאשר יש משחן מיוחד נוסעת חוה למשחק, ויצחק מפיץ תועלת מן הבנתה בכדורגל. כאשר סיים, לפני חודש, את קורס מאמני הכדורגל בהדרת כת ג'יבונס ("הוא מדבר על כדורגל כמו פרופיסור!"), למדה עמו אשתו את החומר, שאלה אותו שאלות מבינות.

פני שבע שנים עזב שניאור את ביתר והצטרף למכבי תל-אביב. או קנה לו לראשונה את מקומו כבלם. 12 פעמים ייצג עד כה את ישראל בתפקיד זה.

סטטיסטיקה קצרה מוכיחה כי במשך 16 השנים ששניאור נמצא על המגרש, הוא נפצע פעמיים בלבד ופציעים רציניים. פעם שבר את ידו ולפני חצי שנה היה לו עניין עם הברך. זהו מאזן חיובי מאד, לגבי כדורגלן המשחק ברציפות.

למרות שזוכו עלה בשבועות האחרונים, מדבר שניאור על פרישה מן המגרש המשחקים עוד שנה וחצי. אולם אין הוא חושב לעזוב את הכדורגל, רוצה להמשיך באימון קבוצות. "קראתי שמאחיוס האנגלי הוא בן 42 ועדיין משחק", השתפך שניאור. "אבל שקלטון סיפר שבשביל זה הוא צריך להתאמן שש עד שמונה שעות כל יום. מניין אקח כאן זמן כזה?"

שניאור, 1939, 1950, 1948
זרן בן 30

כל השחקנים בקבוצת כדורגל, זוכים למספר הרב ביותר של שחקנים החלוצים מבקיעי השערים או ה' שוער עוצר-הכדורים. רק לעיתים רחוקות מגיעים בעלי תפקידים כמגינים אל מרומי התהילה כספורטאים. משום כך, היה זה בלתי-רגיל כמעט בשבועות האחרונים, כשהשם היחידי של שחקן כדורגל שניאור לשבח בפי ההמונים היה שמו של יצחק שניאור, שחקן מכבי תל-אביב, ובלם נבחרת ישראל.

בשלושת משחקי האחרונים של הנבחרת באמריקה ובארץ, היה הוא היחידי שצויין לשבח כשחקן שהתעלה לרמת משחק נדירה. היתה זו תופעה בלתי-רגילה שבועתיים, נוכח העובדה שיצחק שניאור (30), נמנה על המבוגרים והותיקים שבכדורגלני ישראל, ורק לפני תקופה קצרה יעזו לו להגיד שלום לכדורגל בגלל גילו.

כיצד הצליח שחקן ותיק זה להתעלות לרמה זו, בשעה שכל חבריו שהחלו לשחק כדורגל יחד עמו, דעכו מכבר?

ענה שניאור הבלונדי, בעל העיניים הכחולות: "קודם כל, אינני חושב שאני היחידי מבין הותיקים שנשאר בכושר. זאת לא חוכמה להצטיין כשנותנים את התנאים לכך, ובחודש האחרון נתנו לנו את התנאים. היינו חצי פרופסיונלים."

הכדורגל מטביע חותמו על כל סדר יומו של שניאור. הוא קם מוקדם לעבודה, כנהג בן, בכדי שיוכל לסיימה מוקדם ולהתמסר לכדור. כל אחי רי הצהרים הוא מקדיש לאימונים. פעמיים בשבוע, הוא מתאמן במסגרת קבוצתו, מאמן באותם הימים קבוצות נערים של מכבי. פעם בשבוע, הוא מאמן את קבוצת הכדורגל של דן וביום השבת, משתתף במשחקים.

שניאור המשחק כבלם, מגן שלישי, הן בקבוצתו והן בנבחרת ישראל, לסיים את הצופים בכשרונו המיוחד של המצא המיד במקום שם נמצא הכדור ולנפץ כל התקפה של היריב על שער קבוצתו. הרבה רואים בו קוסם בשטח זה, אך לו עצמו יש הסבר פשוט על הצלחתו: "אם משחקים בשיטה, זה לא קונץ בכלל. השיטה שלנו היא פשוטה, היא נקראת שיטת הצלב. כשנערכת ה' קפה מאחד האגפים, המגן של אותו אגף מתקדם לקראת הכדור ואני מכיסה אותו. באותו זמן, מכסה המגן באיגף השני אותי."

את שיטת הצלב יודעים כמעט כולם, אך לא כל בלם מצליח כשניאור. גם לזאת מוצא שניאור, הנמנע עקרונית משבחים עצמיים תשובה: "זה ה' כל עניין של הבנה והתמצאות של ארץ הרגע. צריך לשקול מתי לגשת ו' מתי להסיג. הכל לומדים תוך נסיון." ולשניאור היה הרבה מה ללמוד מה' נסיון.

וא ענה מפולין בהיותו בן 17 שבע, החל מיד לבעוט בכדור בשכונה ובבית-הספר. הוא היה נער בלונדיני ורזני, בעל גנים ארוכים. באותם הימים היה אחד מעסקני קבוצת ביתר. בשם מגרלות, רץ לגייס ילדים ששחקו כדורגל ברחובות. הוא הגיע גם לשני אור, וכך החל הצעיר לרכוש את ראשית נסיונו בקבוצת הנוער של ביתר. משם עלה לקבוצת הבוגרים, משך מדי את תשומת לב מומחי הכדורגל. כתבו

פרס בלתי צפוי העניק ברגע האחרון מפעל פרטי, לאורחים שהתנדבו לצעוד. בית החרושת סוליאון העניק לכל אורח משתתף זוג סוליות מתוצרתו, הבטיח להגריל בין המסיימים נסיעת חינוך להולנד, לשם צעידה נוספת שם ובליו של שבועיים.

דיים לפרוש מהדרך כרצונם, לשם מנוחה, כתנאי שיעברו את כל הדרך בעשר שעות. **אכזר לנסוע.** לשם מניעת אי-הבנות, הזכירו המארגנים למשתתפים סעיף קטן בתקנות: "ריצה או העזרות בכלי רכב אסורות בהחלט."

נסיעה להולנד, יצעדו המשתתפים האזרחיים יומיים בלבד, גם כן 40 קילומטר ליום, ללא חגור. מסלול הצעידה המישורי, המשתרע מעיר בן-שמון דרך לוד, מחנה ישראל, ראש העין וחזרה ליצר בן שמן כל יום, מאפשר לצוע-